

[Τοῦ Αἰμιλίου

Γκαμπορί]

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

Οι λύται τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς «Δολοφονημένης» πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Τύχη ἐφάνη εὐνοίᾳ καὶ ἀνεσώθησαν ἐκ τῆς κληρονομίας τῶν ἀνομιῶν τῶν, προσέχοντι καθημερινὸς εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ λαμβάνουν τὰ δῶρα των. Παρακαλοῦνται νὰ κόψουν τὸ ἴδιον καὶ νὰ ἀποσπούρησαν. Πρὸς τοὺς λύται των ἐισαχθὼν τὰ βραβεία θὰ σταλθὼν ταχυδρομικῶς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ὁ πάτερ Πλαντᾶς σηκώθηκε, ἄνοιξε ἓνα μυστικὸ συρτάρι, εὗρισκόμενον πίσω ἀπὸ μιά βιβλιοθήκη καὶ ἀνέσυρεν ἐξ αὐτοῦ τὸ χειρόγραφον τοῦ μακαρίτου Σωφρεῦ.

Ὁ Λεκόκ ξεφύλλισε προσεκτικὰ τὸ χειρόγραφον. Τὰ φύλλα ἦσαν ξηραίνοντα, καὶ μὴ τὸ γράψιμον φαινότανε καθαρί. Μόνον στὶς τελευταῖες γραμμὰς ὁ χαρακτήρ ἦταν τρομερὸς λιαστός. Ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια ποῦχε γράψει ὁ μακαρίτης Σωφρεῦ, λίγες ἡμέρες πρὶν πεθάνῃ.

— Ὑποτιθεσθε, εἶπεν ὁ Λεκόκ, πὼς ὁ κόμης Τρεμορέλ κατέφυγε μετὰ τὴν δολοφονίαν στὸ Παρίσι. Ἐνῶς κακοθύγος κρυβόταν ἐνδωτέρω σὲ μιά μεγαλοπόλιν. Ἐλπίσω ὅμως νὰ τὸν βρῶ.

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ἀκόμη, συνέληψεν ὁ πάτερ Πλαντᾶς, νὰ σᾶς πῶ μιά ὑπόθεσι πού ἐγὼ σχετίζω. Ὅμιλῶ γιὰ τὴν αυτοκτονία τῆς Λεόνς, τῆς κόρης τοῦ δημάρχου. Δὲν σᾶς φαίνεται περίεργον, ὅτι συνέβη συγχρόνως μὲ τὸ ἐγκλήμα; Εἶνε ἀλλήλ συμπτώσις αὐτὸ;

— Θέλετε νὰ πῆτε, ρωτήσεν ὁ Λεκόκ, πὼς ἡ Λεόνς ἦταν συννενομένη μὲ τὸν Τρεμορέλ;

— Θέλω νὰ πῶ πὼς ἡ Λεόνς εἶνε θύμα τοῦ Τρεμορέλ. Τὸν ἀπαλίσσε καὶ ἐθυσίαν γι' αὐτὸν τὰ πάντα. Ὁ καρὸς ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ σφάλμα τῆς ἐλπίσας. Ἐργου γιὰ τὸ Παρίσι, ἀλλ' ἄλληλ λογαριάζον μετὰ τὸν κόμην, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε, φαίνεται, ὁποσδήποτε ἡ χωρὶς ταχέως μετὰ τὴν κόμηνσαν καὶ νὰ μεταβῇ νὰ τὴν συναντήσῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κόμης ἐσχεδίασε τὸ ἐγκλήμα καὶ τὸ ἐξετέλεσε.

— Ἰσως ἐν τῷ μεταξύ νὰ εἶχε γράψει στὴν Λεόνς νὰ τὸν περιμένῃ, ἴσως νὰ μετέβῃ μετὰ τὸ ἐγκλήμα νὰ τὴν συνήντησεν καὶ νὰ τῇ ἐσώθησεν νὰ στελεῖ τὴν περὶ αυτοκτονίας ἐπιστολὴν στοὺς γονεῖς τῆς. Τὸ Παρίσι δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ Ὄρσβάλ, καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε εὐκολώτατα. Ἡ Λεόνς ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν τῆς τῇ ὑποδείξει τοῦ Τρεμορέλ, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσαν ἀσφαλῶς νὰ ἐξαφανισθῇ μαζὺ τῆς. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Λεόνς περιέχει ἄλλωστε ἓνα σημεῖον ὑποπτον. Γράφει στοὺς γονεῖς τῆς διὰ αυτοκτονεῖ καὶ τοὺς λέγει ρητῶς νὰ μὴ τὴν ζητήσουν ποτεντά, νὰ μὴ ἐρευνήσουν νὰ βροῦν τὸ πτώμα τῆς, γιατί δὲν θὰ τὸ βροῦν ποτέ.

— Ἐχετε δίκην, εἶπεν ὁ Λεκόκ. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὑποπτα, ὅλα αὐτὰ σχετίζονται μεταξύ των. Ἀς μὴ βιαζόμεθα ὅμως. Ἀς ἐξακαθαρίσουμε τὴν ὑπόθεσιν ἐδῶ, ἄς φροντίσουμε νὰ ἀποκοθῶν οἱ κρατούμενοι ἄθωοι, ἄς κάμουμε τὸν Ραβελὼ νὰ μιλήσῃ καὶ εἰπεία τ' ἀσφαλίσουμε καὶ μετὰ τὸν Τρεμορέλ. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐξυπνὸς ὁ κόμης κόμης γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ μᾶς ξεφύγῃ.

— Ἐξὼ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ξημερώσει. Τὰ πουλιὰ κελαδούσαν στὰ δέντρα τοῦ κήπου. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατείλει καὶ ἔλουζε τὸ Ὄρσβάλ μετὰ τὸ χρυσάφι του.

— Πρὶν λάμει στὸν ἀναρχτὴ κ. Δομνί, εἶπεν ὁ Λεκόκ, πρέπει ν' ἀνακοίνουμε ἐδῶ τὸν Ραβελὼ, τὸν ὁποῖον ἄλλωστε χραισμάει.

— Ἀλήθεια, τὸν εἶχα ξεχάσει, εἶπε ὁ Πλαντᾶς καὶ ἔγκωθηκε νὰ πᾶν ν' ἀνέβῃ τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου, στὸ ὁποῖο εἶχαν κλείσει τὸν Ραβελὼ.

Μόλις ὅμως ἐξεκλείδωσε, ἄνοιξε καὶ ἔβλεπε μὴ μαζὶα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιον, ἀφῆκε κραυγὴν φρίκης. Ὁ Λεκόκ καὶ ὁ δόκτωρ Ζαντρὸν ἐτρεζαν ἀμέσως νὰ δοῦν τὴ συμβαίνει. Τὸ θέμα ποῦ ἀντίκρουσαν εἶταν στ' ἀλήθεια τρομακτικόν.

Στὴ μέση τοῦ δωματίου βρισκόταν ξυλωμένος ὁ Ραβελὼ, νεκρός. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μελανιασμένο, τὰ μάτια πεταγμένα ἐξω καὶ γύρω στὸ λαμπρὸ του βρισκόταν σφιγμένος ὁ λαμοδέτης του.

Ὁ δηλητηριαστὴς Ραβελὼ εἶχε αυτοκτονήσει!

Ὁ πάτερ Πλαντᾶς τὸν κοίταξε σιωπῶντας. Τὸ θέμα τὸν εἶχε καταπλήξει. Ὁ

Λεκόκ, συνειδημένος σὲ τέτοια θεάματα, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ὁ ἄθλιος αὐτὸς φοβούμενος τὴν δικαιοσύνην ἐτιμώρησε ὁ ἴδιος τὸν εαυτὸ του!.

Ὁ ἱατρός Ζαντρὸν μὴ λησμονώντας τὸ ἐπάγγελμά του, ἐγονάτισε λίγο καὶ ἐκύτταξε μὴπως ὁ Ραβελὼ ἀνέπνεε ἀκόμη. Ματαίως ὅμως τὸν ἠρραζέτο. Ὁ δηλητηριαστὴς εἶχε ἐκπνεύσει πρὶ ἀρχετὸν ὥρον.

— Μὴ τὸν λυπάστε, κ. Πλαντᾶ, εἶπεν ὁ Λεκόκ στὸν Εἰρηνοδίζην. Ἄν ὁ Ραβελὼ τὴν ἐγλύτωνα ἀπὸψε καὶ ἔμπαινε σὸ σπίτι σας θὰ εἴσατε σεῖς αὐτὴ τὴ στιγμή νεκρός! Ὁποσδήποτε ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ. Ἀς κλειδίσουμε τὸ πτώμα ἐδῶ μεχρὶς ὅτου ἴδουμε τὸν ἀναρχτὴ καὶ ἄς τρεξοῦμε νὰ κάμουμε μιά ἐρευνα στὸ σπίτι του. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Ζαντρὸν μπορεῖ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν βεβαίωσιν τοῦ θανάτου τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ ἐγκλημάτου.

Χωρὶς νὰ χρονοτριβῶν ἀνεχώρησαν πρᾶγματι ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ραβελὼ. Στὸ δρόμῳ ὁ Λεκόκ ἔκαμε διάφορες σκέψεις μεγαλοφώνως.

— Ὁ θάνατος τοῦ Ραβελὼ εἶνε μὴ ἀκόμη ἐπιβεβαίωσις τῆς δολοφονίας τοῦ Σωφρεῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ὑπόθεσις εἶνε ξεκαθαρισμένη καὶ φαντάσονται πᾶσι τι μούτρα θὰ κίβῃ ὁ κ. Δομνί, ὅταν τ' ἀκούσῃ ὅλα αὐτὰ... Ἀρκεῖ μόνον νὰ βροῦμε σὸ σπίτι τοῦ Ραβελὼ κανένα ἐνοχοποιητικὸ σημεῖωμα τῆς κ. Σωφρεῦ, τῆς κατόπιν κομίσσης Τρεμορέλ.

Ὁ Πλαντᾶς τὸν δέχοντο:

— Δὲν ὑποθέτω νὰ βροῦμε τέτοιο πρᾶγμα. Ἡ δολοφονία τοῦ Σωφρεῦ ἦταν πολὺ ἐκπεφωτισμένη. Κι' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ὑπόθεσις εἶνε δηλητηριασμένη τοῦ Σωφρεῦ καὶ ἡ ἀγορά τοῦ δηλητηρίου ἀπ' τὸν Ραβελὼ, ἀπεφασισμένη μὴ νύχτα ἐορτῆς, πῶς ἐδίδετο χορὸς σὸ σπίτι τοῦ δημάρχου Κουρτοῦ. Ποῦς δὲ μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι τὴν νύχτα αὐτὴ, μέσα σὸ θόρυβον καὶ τὴν χαρὰ τῆς ἐορτῆς ἀπεφασισμένη καὶ ἐσχεδιάσθη ἔνα τόσο ρηκτὸ ἐγκλήμα, μὴ τόσο βδελυρὰ συζυγοκτονία; Κι' ἐν τούτοις εἶδαν τὴν κ. Σωφρεῦ νὰ συζητῇ ἀρκετὴ ὥρα ἰδιαιτέρως μετὰ τὸν Τρεμορέλ πού τὴν σινάδευε καὶ κατόπιν μετὰ τὸν Ραβελὼ...

Ἐν τῷ μεταξύ ἐφθασαν μπρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ραβελὼ. Εἶχαν πᾶρει τὸ κλειδί ἀπὸ τὰ θυλάκια τοῦ αυτοκτονήσαντος ἰδιοκτήτου, ἄνοιξαν καὶ ἐμπήσαν.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Λεκόκ στὸν Εἰρηνοδίζην, ἄς ἀρχίσουμε τὴν ἐρευνά μας. Ἐλπίσω πὼς δὲν θὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ μέσα μ' ἄδεια τὰ χεῖρα...

Κατ' ἀρχὰς ἡ ἐρευνα περιορίσθη στὰ συρτάρια καὶ τὰ κιβώτια τοῦ Ραβελὼ. Δὲν κατορθώσαν ὅμως νὰ βροῦν τίποτε τὸ ὅσον λόγου, τίποτε τὸ ἐνοχοποιητικόν. Ὁ Πλαντᾶς εἶχε ἀρχίσῃ ν' ἀπελπίζεται.

— Φαίνεται, εἶπε, πὼς ὁ Ραβελὼ ἐφρόντιζε νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ καθεστὶ πού θὰ τὸν ἐνοχοποιούσαν ἀφαιδέως.

— Λέτε; ρωτήσας χαμογελώντας πονηρὰ ὁ Λεκόκ.

— Δὲν εὐρίσκαμε τίποτε μεχρὶ τῆς στιγμῆς.

— Μὴν ἀπελπίσθε, φίλε μου. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη.

Συγχρόνως ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τοὺς τοίχους μετὰ χερί του ζητώντας νὰ δῇ ἂν ὑπῆρχε καμιά μυστικὴ κρύψις. Δὲν μπόρεσε ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε καὶ ἄρχισε νὰ σφίεται μετὰ τὸ γόνατον σὸ πάτωμα. Ἐξέταξε τίς πανίδες καὶ κἀνθε γωνία ὡς πού ἔφτασε τέλος ἐμπρὸς στὴ θερμάστρα. Μετὰ τὸ χερί του παραμέρισε τὴν κρῖα στάχτη καὶ ἐξήτασε τίς πλάκες. Ἐνα γέλιο πονηρίας καὶ ἱκανοποιητικῆς διεγέρσεως σὲ τὸ πρόσωπο.

Ἐπῆρε ἓνα μαχαίρι καὶ μ' αὐτὸ ἀνεσώθηκε μὴ ἀπὸ τίς πλάκες. Ὁ Πλαντᾶς, ὁ ὁποῖος τὸν παρακολούθουσε, εἶδε μετὰ ἐκπληξῆ, ὅτι κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν πλάκας ὑπῆρχε ἀντὶ ἀδρόστου καὶ χρώματος μὴ σιδηρὰ πλάξ. Τὶ ἐσημαίνει αὐτό;

Ὁ Λεκόκ ταχὺ στὰς ἐνεργείας τοῦ ἀνεσώθηκε μερικὲς ἀκόμη πλάκες ὡς πού ἀνεκάλυψαν ἓνα κρῖον προσηγορευμένον ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς πλάξ. Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἔσυρε μετὰ δύναμιν, ἡ σιδηρεῖα πλάκα τραβήχθη καὶ ἀπεκάλυψε ἐνδυνάμωτον κρῖον εὐρισκομένην εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τοῦ τζακι καὶ γεμάτην ἀπὸ διάφορα ἀντικείμενα.

— Ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξεν ὁ Λεκόκ.

— Εἰσθε δαιμόνιος! τοῦ εἶπεν ὁ Πλαντᾶς.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Λεκόκ, ἄς καθίσουμε ἡσυχα—ἡσυχα καὶ ἄς δοῦμε τι ἔχει κρυφῇ ἐδῶ μέσα ὁ μακαρίτης Ραβελὼ.

Ἐκεῖνο πού χτύπησε πρωτίτως στὰ μάτια τοὺς ἦταν ἓνας σωρὸς χρυσῶν νομισμάτων. Ἦταν ὁ θησαυρὸς τοῦ Ραβελὼ, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀποκτήσῃ διὰ τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ ἐγκλήματος.

(Ἀκολουθεῖ)

